

Najtemnejšie tajomstvá
hývajú najničivejšie...

KNIHA TAJOMSTIEV

ANNA MAZZOLA

Kniha tajomstiev

Anna Mazzola

ANNA MAZZOLA
The Book of Secrets

Copyright © 2024 by Anna Mazzola

All rights reserved

Translation © 2026 by Diana Ghaniová

Cover design © 2026 by Adrián Macho

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0516-7

Venujem
všetkým ženám,
ktoré vedia.

1

Rím 1659

Girolama

Anjeli upierajú na rakvu kamenné pohľady. Ich tváre vysekané do kameňa sú bezvýrazné a ľahostajné, rovnaké ako počas všetkých pohrebov, sobášov a krstov, ktoré sa pod nimi dennodenne odohrávajú. Za posledný rok to boli hlavne pohreby, lebo do Ríma a mozaiky štátov, ktoré tvoria Taliansko, prišiel mor. Teraz sa však odmlčal a dohorel. Tohto muža zabilo niečo iné.

Girolama stojí v Bazilike Santa Maria del Popolo a pozoruje smútiacich, ktorí prechádzajú popri tele prichystanom na pohreb a so sklonenými hlavami si niečo mrmlú. Niektorí sa dotknú ramena alebo rukavičky mladej ženy štíhlejšej ako prútik, ktorá stojí pri rakve mŕtveho manžela s tvárou zahalenou čiernym závojom. Za ňou čaká ďalšia žena: staršia, mohutnejšia, ale s podobným držaním tela. Určite je to matka vdovy, pomyslí si Girolama, lebo nespúšťa ochranársky pohľad z dcéry.

Pri rakve sú práve dvaja mladí muži. Nazerajú do nej príliš zblízka a rozprávajú sa spôsobom, ktorý sa nehodí na pohreb muža, ktorý zomrel už ako tridsať-ročný. Smrť síce spustošila Rím, mor si vzal dobrých aj zlých, mladých aj starých, ale podľa Girolamy si na to ľudia aj tak nezvykli. Ešte stále smútia rovnako hlboko ako predtým a každá strata je pre nich ako diera v duši. Týchto dvoch mladých mužov sa však smútok ani ľútosť zjavne nedotýka. Tvária sa, akoby si obzerali voskové figuríny na jarmoku. „Aké má ružové líca!“ doľahne k nej hlas jedného z nich. „Po smrti vyzerá lepšie ako za života. Podľa mňa mu to celkom prištané.“

V duchu ich preklína a posielajú do pekla. Vôbec nič nevedia. Vôbec nič nechápu, lebo sú to mladí, sebavedomí muži a nezažili to, čo ona a tieto ženy. Majú len hmlistú predstavu o tom, čo znamená snaha prežiť v meste vytvorenom mužmi pre mužov. Kiežby sa prepadli pod zem. Dnes však zem prijme len jedného muža, ktorému na tom už dávno nezáleží.

Keď sa ľudia rozlúčia s mŕtvym, kostolníci zaryjú krompáčmi do čiernych a bielych roziet, ktoré kvitnú na dlažbe. Zápach cítiť okamžite – spod nadvihnutej podlahy unikne jedovatý výdych smrti, lebo toto je veľa spoločného hrobu. Zem pod kostolom je ako plást rakiev a mŕtvol: pod živými je plný dom mŕtvych. Aj keby ženy chceli, nemohli by ho pochovať inde. Kaplnky a hrobky sú výsadou bohatých. Väčšina mŕtvych Rimanov prebýva v tomto podzemnom meste.

Kňaz a kapláni sa vytratilí, rovnako ako smútiaci. Zostali len robotníci a ženy – a dokonalá Madona v karmínovom rúchu s doširoka roztvorenou náručou,

akoby ich chcela utešiť. Girolama sleduje, ako spúšťajú telo na lanách do jamy, a premýšľa, aké tajomstvá si tento muž vezme so sebou do hrobu, lebo v živote existujú také, ktoré si zapisujeme do kníh, iné, ktoré odovzdávame ďalej, a ďalšie, ktoré si vezme smrť.

Prežehná sa a vyjde z kostola. Obloha je svetlomodrá, akoby dočista vyumývaná.

2

Stefano

Stefano má pocit, že je to chvíľa plná radosti. Všetci títo ľudia sa stretli, aby oslávili spojenie dvoch rodín, ktoré prinesie do Ríma nový život a svetlo. Veselé tóny kvarteta prehluší dupot kopýt a na nádvorí paláca sa zjaví jeho mladšia sestra na bielom koni. Jej šarlátové hodvábne šaty ostro kontrastujú s jeho svetlými bokmi. Fioralisin novomanžel, veľvyslancov syn, pristúpi bližšie, aby sa s ňou zvitál. Jeho tvár nad čiernym zamotovým kabátcom zružovie. Fioralisa so sklonenou hlavou je stelesnením rímskej ženskosti: krásna, rozžiarená, poslušná. Vo vlasoch má kvety a dievčatá, ktoré ju nasledujú, rozhadzujú sušené lupienky a rozdrvenú levanduľu. Vzduch je presýtený sladkou vôňou, smiechom a vravou hostí. Aký obrovský rozdiel v porovnaní so zhubnosťou a bezútešnosťou, ktoré v posledných dvoch rokoch priniesol mor. Prázdne ulice, šepot, strach.

Stefano sleduje, ako jeho bratia vykročia vpred a pomôžu mladšej sestre zosadnúť z koňa. Na okamih zosmutnie, lebo vie, prečo na to nevybrali jeho. Nemá však čas pozastavovať sa nad tým, lebo hudobníci spustia novú pieseň a novomanželia začnú tancovať, krútiac sa popred ozdobné gobelíny zavesené na stenách. Oči majú len jeden pre druhého.

Stefano zazrie svoju staršiu sestru Luciu, ktorá podľa neho sleduje Fioralisu s náznakom smútku. Možno preto, lebo ona zostala sama: nemá manžela ani deti, čo by ju držali za sukne. V tridsiatich šiestich rokoch je vdova, vrátila sa domov pod otcovu nadvládu, čo by Stefano neželal nikomu. Lucii táto svadba istotne pripadá horkosladká. Stefano si pomyslí, že keby chcela, mohla by sa znova vydať, lebo je stále pekná a navyše aj bystrá, ale zatiaľ nedala najavo túžbu nájsť si nového manžela. Možno si pripadá pristará, lebo v Taliansku sa ženy prirovnávajú k ružiam: najsladšie sú tie, čo práve rozkvitli. Možno je za tým fakt, že nemá slušné veno, lebo všetky peniaze sa minuli na veno mladšej sestry, jej svadobnú truhlicu, požičané gobelíny, šumivé vína a honosné zábavky, ktoré ich práve obklopujú. Stefano si pomyslí, že keby sa niekam posunul a zlepšil svoje vyhliadky, mohol by k nej byť štedrý. Lucia vyčítí jeho pohľad, obráti sa a pozrie mu do očí. Stefano jej venuje úsmev, ale ona mu ho opätuje až po chvíli.

Po obrade nasleduje hostina. Dlhé stoly na nádvorí sa prehýbajú pod množstvom jedál. Podávajú sa pečené kapúny a úhory, holubie prsia na bielom víne a hrušky v sladkom likéri, morský vlk ozdobený granátovým jablkom a pečené zajace s borievkami. Otec je počas jedla stredobodom pozornosti početných hostí,

medzi ktorých zavítali aj dvaja kardináli a miestodržiteľ Ríma. Po Stefanovej pravici sedí hlavný prokurátor s veľkou bradou a ešte väčším sebavedomím, ktorý Stefana odbremeňuje od povinnosti viesť rozhovor, lebo bez prestávky vykladá o svojich prípadoch a význame prísnosti pri trestaní zločincov. Samotný Stefano je zatiaľ len pomocný sudca, a hoci je na tento post ešte mladý, hnevá ho, že je stále len malá ryba vo veľkom rybníku na pápežskom dvore. Pravda, nemá ešte ani tridsaťtri, ale Boh vie, že veľa ľudí zomrie aj skôr. V posledných rokoch odišlo mnoho jeho kolegov, takže Stefano vie, že má šťastie, že tu vôbec sedí. Zápach nákazy sa vytratil z ulíc, ale pripomienky smrti a smrteľnosti zostali všade: na tejto svadobnej hostine chýba priveľa tvárí, z tabule pri vchode na súd odstránili priveľa mien. Piesok v presýpacích hodinách sa mína s každou uplynutou minútou. Musí uspieť, a to rýchlo, lebo čo iné v živote dosiahne?

Stefanova mladšia sestra (ktorá teraz sedí pri stole s lícami ružovými od vína) musí ako správna žena porodiť dieťa, a to rýchlo, ako sa patrí. Už teraz užíva rôzne elixíry, ktoré jej majú zabezpečiť plodnosť, ako vyrozumel z útržkov odpočutého rozhovoru. Ženy majú najrôznejšie prípravky na podporu svojho lona, vlastne majú elixíry takmer na všetko. Stefano netuší, čo sú to za prípravky, ale vie, že ženy si ich odovzdávajú a vymieňajú, nazývajú ich „tajomstvá“ a sú zapísané v *libri di segreti*, slávnych knihách receptov.

Stefanov najstarší brat Vincenzo, kardinálov tajomník, sa k nemu nakloní ponad stôl. „A kedy príde rad na teba, Stefanino?“ podpichne ho. „Kedy si vyberieš niektorú zo šťastných dcér Ríma?“

„Keď príde ten správny čas, Vincenzo,“ odvetí Stefano a umyje si ruky v mise s voňavou vodou. Keď si urobí meno a bude si môcť sám vybrať nevestu. Chce si nájsť niekoho, kto sa krásou a dôvtipom vyrovná bratovej manželke, niekoho, kto pozdvihne postavenie rodiny. Zahľadá sa na ženu menom Sulpizia: pleť má bielu ako cukor, vlasy tmavé ako noc. Sulpizia však pochádza zo šľachtickej rodiny a za súčasných podmienok u nej nemá šancu. Hoci majú peniaze, on a jeho súrodenci sú stále deti obchodníka s látkami v meste, kde je nespochybniteľnou elitou zhruba tridsať šľachtických rodov, ktoré medzi sebou súperia o nadvládu a ich často prelievaná krv z nich robí „tých lepších“. Colonnovci, Orsiniovci, Aldobrandiniovci, Borghesovci, Barberiniovci, Chigiovci...

Stefano ako najmladší syn zdedí najmenej a nenamýšľa si, že jeho vzhľad alebo šarm by tento nedostatok bohatstva vyvážil. Je celkom pekný, s čistou pleťou, tmavými vlasmi a takmer všetkými zubami, ale je nižší a štíhlejší ako bratia a chýba mu aj ich nenútená sebadôvera alebo otcova panovačnosť. Má orieškové oči, nie sýtohnedé ako jeho súrodenci a otec. S tmavými mihalnicami a hladkou bradou (snažil sa vypestovať si fúzy, ale nerastú) má obavy, že pôsobí žensky. Nie, ak chce dosiahnuť vyššie postavenie, musí urobiť viac.

„Neotáľaj s tým, Stefanino,“ povie Bruno, „lebo sa nakoniec budeš musieť oženiť so svojím koňom!“

„Veľmi smiešne, braček.“ Taký je Brunov zmysel pre humor. Spolu s Vincenzom sa Stefanovi odjakživa posmievali za lásku ku koňom aj za množstvo iných vecí. Stefano by bol rád, keby sa voči nim dokázal obrniť, ako sa Mitridates obrnil voči jedu tým, že ho po troške

užíval každý deň, alebo ako si ľudia zvyknú na alkohol. Posmešky bratov ho však ešte stále štípu, bez ohľadu na to, koľko toho vypil. Musí si vypestovať hrubšiu kožu. Možno aj na to majú ženy nejaký elixír.

Po hostine a cukrových sochách nasleduje zábava. Tanečníci na chodúľoch a hltáči ohňa chrlia do vzduchu stĺpy plameňov. Tuct akrobatov tancuje na novovytvorenom pódiu. Šplhajú sa jeden na druhého a dav ich povzbudzuje. Keď posledný účinkujúci zaujme svoje miesto na vrchole pyramídy, Stefano pocíti na pleci ruku. Obráti sa a uvidí mohutného Francesca Baranzoneho, samotného miestodržiteľa Ríma.

„Na slovíčko?“

„Pravdaže.“ Stefana zaplaví strach. Baranzone je biskup, miestodržiteľ a otcov dlhoročný priateľ a Stefano sa v jeho spoločnosti nikdy necítil dobre. Je príliš široký, príliš impozantný a sebavedomý, presne taký, ako by chcel byť samotný Stefano. V jeho prítomnosti si vždy pripadá ako malá ryba.

„Tadiaľto,“ povie Baranzone v dome Stefanovho otca s takou sebaistotou, akoby bol vo svojom vlastnom. Vstúpi do *saletty*, kde horí oheň a kde je prichystané ďalšie jedlo a víno. Odhrnie záves, ktorý rozdeľuje miestnosti, a potom sa obráti naspäť k Stefanovi.

„Váš otec vraví, že vás už teraz poverujú tými najzložitejšími prípadmi.“

Stefano prestúpi z jednej nohy na druhú ako školák. Je trocha prekvapený, že sa o ňom otec vyjadril tak pochvalne, no vie, že všetko, čo otec povie, má na niekoho zapôsobiť. „Áno, v tomto smere mám šťastie.“ Šťastie s tým v skutočnosti nemá veľa spoločného. Pracuje tvrdsie ako väčšina ostatných.

„Možno mám pre vás úlohu.“ Baranzone ho skúma tými svojimi drobnými tmavými očami. „Vyžaduje si však muža s istou dávkou odvahy. So silným žalúdkom.“

Stefano sa mu pozrie do očí. „Nevyhýbam sa náročným úlohám.“ Keď ešte pôsobil ako advokát, videl rôzne hrôzy ľudstva a dosť veľa krvi. Koniec koncov, toto je Rím, mesto založené na Romulovej vražde Rema. Jeho obyvateľstvo s prevahou mužov trápi len česť, prestíž a pomsta. Väčšina mužov nosí nože alebo meče a vie ich používať. Konflikty francúzskych a španielskych frakcií, súperiacich umelcov, bojujúcich žobrakov a gangov hrdlorezov a zlodějov sa často končia odrezanými nosmi, dorezanými tvármi a smrťou. „Riešil som najzávažnejšie zločiny.“

„Presne tak.“ Baranzone sa napoly usmeje. „Viem, že áno, ale v tomto prípade nejde len o to, hrabať sa v špi-ne. Treba pokračovať a vytrvať.“

Stefano mu pozrie do očí. A? Je síce drobný, ale húževnatý. Musel byť, keď vyrastal v tomto dome.

„Podťe. Sadnite si.“ Baranzone si sadne k stolíku, na ktorom sú prichystané poháre, a do dvoch z nich naleje víno z fľašky. Keď si k nemu Stefano prisadne, povie: „Takže takto. Dostala sa ku mne správa o farbiarovi, ktorého nedávno prepustili z väzenia. Postihla ho nejaká choroba a zomrel, pričom po ňom zostala smútiaca vdova. Potiaľto nič zvláštne.“

Stefano čaká a pije. Z vedľajšej miestnosti počuť smiech a hlasy. Prečo to s ním Baranzone rozoberá práve tu a teraz, na svadbe jeho sestry?

„Lenže,“ pokračuje Baranzone, „mŕtvola sa nerozkladá, ako by sa mala.“ Zdvihne obočie. „Povráva sa, že ten muž vyzeral rovnako zdravo celé dni po svojej smrti

a dokonca ani keď ho pochovávali, nebolo cítiť mŕtvolný pach.“

Stefano sa zamračí. To všetko už počul v príbehoch o svätcoch, ktorých telá sa nerozkladajú a aj po smrti zostávajú rovnako krásne, ako boli ich duše za života, zachované vďaka nejakej nebeskej mági. Toto však nebol žiadny svätec, ale obyčajný človek a navyše bývalý väzeň. „Nevideli ste náhodou to telo?“

„Nie, ale k tomu sa ešte dostanem. Viete, Stefano,“ Baranzone sa rozhlíadne, aby si overil, že sú stále sami, „kolujú rôzne klebety. Chýry, ktoré sú v takýchto časoch nebezpečné. Konkrétne sa povráva, že hoci mor už ustúpil, muži aj naďalej umierajú v neprirodzených počtoch.“

Stefano cíti, ako mu vstávajú chlípky na rukách. „Je na tých klebetách niečo pravdy?“

„V tomto bode prichádzate na rad vy, teda ak sa na to podujmete. Je možné, že sú to len nepodložené fámy, babské klebety. Alebo je na nich možno kúsok pravdy.“ Baranzone pokýva hlavou. „Farbiar spod bresta, ako ho poznali, nie je prvý príbeh o tele zachovalom aj po smrti, ktorý sa ku mne dostal.“

„Kto...?“

Miestodržiteľ ho preruší. „Nepoznám žiadne mená ani konkrétne informácie. Vravím vám len o tých povestiach. Je vašou úlohou všetko preveriť, ak si myslíte, že to zvládnete.“

„Mám vyšetriť smrť toho farbiara?“

„Smrť toho farbiara alebo akéhokoľvek iného obyčajného človeka, ktorá by s tým mohla súvisieť. Čaká vás *inquisitio*. Ako hovorím, možno sú to len babské reči, na ktorých nie je ani štipka pravdy a slúžia len na to,

aby si nejako skrátili čas. Dúfajme, že je to tak. Oplatí sa však o tom uistiť a potajomky to riadne vyšetriť. Rím je na vzostupe. Spamätávame sa z morovej rany a stávame sa centrom katolíckeho sveta. Pápež si želá, aby bol Rím príkladom nového poriadku, a toto sa nám doň nehodí.“

„Pápež o všetkom vie?“

„Pravdaže. Postupujeme podľa jeho príkazov, chlapče. Bude to pápežská inkvizícia, posvätná inkvizícia. V jeho mene by ste boli vymenovaný za inkvizítora.“

Stefano preglgne. V mene samotného Alexandra VII., ústrednej postavy celého Ríma, duchovnej hlavy kresťanstva vládnucej na všetkých územiach cirkvi. „Pravdaže sa na to podujmem. Som naozaj poctený, že ste ma o to požiadali.“

Baranzone si odchlipne z vína a usmeje sa. „Výborne. Určite vám to nemusím hovoriť, ale je nevyhnutné postupovať s maximálnou opatrnosťou. S maximálnou diskretnosťou. Nebolo by dobré znepokojiť obyvateľstvo. V uplynulých rokoch si veľa vytrpeli a až teraz sa opäť vracajú k životu. Keby si pomysleli, že prišla nejaká nová epidémia, verejná nálada by bola nebezpečná. Naše *inquisitio* musí zostať utajené pred zrakom verejnosti. Môžete to povedať svojim najbližším, ale nikomu inému.“

„Pravdaže. Budem diskretný.“

„Výborne. Existuje totiž aj druhý dôvod na takýto prístup. Ak je na týchto klebetách niečo pravdy a ak za smrťou tých mužov nie je Božia ruka, ale ľudská, je nevyhnutné, aby osoba alebo osoby zodpovedné za ich úmrtia netušili o vašom vyšetrovaní.“

„Rozumiem.“ Takže to nie sú len klebety. Zjavne si

myslia, že na tom niečo je. Prečo by sa inak chystalo *inquisitio*? Prečo by inak postupovali tak nenápadne? Stefano cíti, ako mu tlčie srdce. *Nejaká nová epidémia*, povedal miestodržiteľ. Prosím, Bože, nech to tak nie je. „Prvýkrát by som bol jediný vyšetrojúci sudca v takejto záležitosti. Pravdaže,“ dodá náhlivo, „nevravím to preto, lebo si myslím, že nie som schopný to zvládnuť, ale možno budem potrebovať pomoc.“

„A aj ju dostanete. Už som oslovil lekára, muža, ktorého myseľ je rovnako britká ako jeho nôž.“

„Výborne.“ Stefano to však myslel inak. Len nedávno sa stal sudcom. Áno, posudzoval zložité prípady, ale nikdy nehral úlohu inkvizítora, ktorý vyšetroje podozrivé úmrtie.

„Odpusťte, že som s tým prišiel pri takej slávnostnej príležitosti,“ pokračuje Baranzone, „ale telo je už takpovediac na ceste.“

„Prosím?“

„Zajtra exhumujú farbiarovo telo, skôr ako sa stihne rozložiť, takže musíte začať hneď.“

Stefano naňho hľadí. Myslí na ostatné prípady, ktoré už prijal. Nezostáva mu však nič iné, len súhlasiť. Nemôže odmietnuť. Žiada ho o to miestodržiteľ, pápežov človek na súde – a v skutočnosti ho nežiada, on mu to prikazuje.

Baranzone vstane. „Musíme sa vrátiť na slávnosť. Treba oslavovať. Mimochodom,“ kývne na Stefanov pohár, „možno by ste mali obmedziť alkohol, ak chcete zajtra v márnici udržať obsah žalúdka.“

Stefano sa usmeje, lebo musí poslúchnuť. „Povedal som, že na to mám žalúdok, a je to naozaj tak.“ Odmlčí sa. „Vie o tom môj otec?“

„Nepýtal som si od neho dovoľenie, skôr ako som oslovil vás. Nie ste nejaká zapýrená nevesta.“ Baranzoneho pohľad je tvrdý. „Ale áno, povedal som mu, že mám pre vás projekt. Ubezpečil ma, že ma nesklamete.“

Stefano vyjde z komnaty a vykročí na nádvorie. Vtom k nemu podíde vysoká žena. Lucia. Čaká, kým sa Baranzone trochu vzdiali. „Čo chcel?“

„Prečo si myslíš, že niečo chcel?“

„Lebo je to tak vždy. Baranzone je, skrátka, taký. Tak sa dostal tam, kde je.“ Prekriži si ruky. „No?“

„No, sestrička, poveril ma novou dôležitou úlohou. Takou, ktorej sa musím zhostiť s určitou nenápadnosťou.“

Zamračí sa. „Aká je to úloha?“

Stefano uvažuje. Baranzone sa zmienil, že o tom môže povedať svojim najbližším, a Lucia je rozhodne jeho najbližšia osoba. Pravdupovediac, okrem nej je ich málo, lebo si nevie ľahko nájsť priateľov. „Nesmie sa to dostať mimo tejto domácnosti, ale poviem ti to.“ S dávkou vzrušenia jej všetko vysvetlí. Sestrin zamračený výraz sa ešte prehĺbi, keď sa dostane k exhumácii tela.

„Neviem, či by si mal túto úlohu prijať, Stefano.“

Vzplanie v ňom hnev. Mal tušiť, že jej to nemal vrať. Mal tušiť, že zahasí jeho radosť, akoby ho obliala studenou vodou. „Už som ju prijal, Lucia. Nebolo by múdre, keby som urobil opak, a v každom prípade je to príležitosť.“

Zahryzne si do pery. „Ale ak je to naozaj nová epidémia, budeš jej čeliť a tvoje zdravie...“

„Sľubujem, že si dám pozor. Už nie som malý chorľavý chlapček, Lucia. Naozaj sa nemusíš strachovať.“

Pokrúti hlavou. „Nepáči sa mi to.“

„Prepánajána, Lucia, prečo sa nemôžeš jednoducho tešiť so mnou?“ vyštekne. „Prečo musíš vždy vidieť život ako poloprázdny pohár?“

Sestra sa od neho odvráti a Stefana na okamih zaplaví ľútosť, no za svojimi slovami si stojí. V posledných rokoch mu často pripadala sklúčená a nevrlá.

„Snažím sa ti pomôcť, *fratellino*, ako vždy. Neverím Baranzonemu ani jeho motívom. Prečo ťa poveril touto úlohou? Veď si sa len nedávno stal sudcom.“

„Možno mu pripadám schopný, Lucia. Napadlo ti to? Možno sa dopyčul, že mi to páli, a má pocit, že odvediem kus dobrej práce.“

„Alebo má pocit, že ťa dokáže zmanipulovať,“ povie ticho. Stefano sa zarazí. Vždy bol malý braček, nedochôdca, najslabší v rodine. „Kristova krv! Nedovolím, aby si so mnou robil, čo sa mu zachce. Nemohla by si mi aspoň trochu dôverovať, Lucia?“

„O to nejde. Ide oňho.“

Neverí jej. „Ak je to tak, nechápem, čo proti nemu vlastne máš. Svoje postavenie získal tvrdou prácou a neúnavným presadzovaním spravodlivosti a už roky je otcovým priateľom. Alebo už pochybuješ aj o otcovom úsudku?“

Obráti sa naspäť k Stefanovi a uprie naňho pokojné tmavé oči. „Myslím si, že v poslednom čase som sa naučila dobre odhadovať mužov.“

„Nie, Lucia, si zatrpknutá. Žiarliš na sestru a teraz už aj na mňa.“ Možno by nemal vravieť také veci, ale vyhŕkol to pod vplyvom vína a zlosti. „Vraciam sa na hostinu. Dnes je Fioralisin svadobný deň, zabudla si? Mal by byť plný šťastia.“

„Áno, mal by,“ prisvedčí ticho.

„Čo tým chceš povedať?“

„Chcem povedať, že človek nemôže rátať so šťastím, Stefano. Nemôže rátať s ničím. Všetko je zložitejšie.“ Opäť sa od neho odvráti a zahľadí sa von oknom.

„Môžeme však dúfať, Lucia. Môžeme dúfať, veseliť sa a želať si to najlepšie pre tých, ktorých máme radi. Ty si sa, skrátka, rozhodla, že sa tej nádeje vzdáš.“ Vykročí od nej za smiechom a tancom. Napriek miestodržiteľovým varovným slovám si vezme ďalší pohár vína a vypije ho, aby sa zbavil jej trpkosti. Nedovolí Lucii, aby mu pokazila tento okamih. Aj on má právo na trocha šťastia.

Akoby v ozvene jeho myšlienok vybuchne na nebi ohňostroj pripomínajúci kométy: nádherné iskrivé prúdy striebra a zlata, ktoré v tme vyzerajú ako zlatá rieka. Povzdychy hostí sa miešajú s nadšenými výkrikmi detí a Stefano si pomyslí: Áno, toto je tá správna chvíľa.

Čoskoro sa všetko zmení.

3

Anna

Zmiluj sa nad nami, Pane.

Búchanie na dvere je také hlasné, že jej preniká až do lebky. Anna vie, že ak sa jej manžel dostane dovnútra, tými päťami doráňa celé jej telo od hlavy až po veľké brucho. Strach v nej žije už tak dlho, že by mal byť dôverne známy, zaoblený a otupený. Predsa však sú jeho hrany ostré ako nože.

„Preboha, pusť ma dovnútra, ty čarodejnica, inak ťa zabijem!“

Zjavne nechápe, že jeho slová nedávajú zmysel, no je opitý a zúrivy. Bolo by nanič pokúšať sa s ním dohodnúť. Anna to zistila pred mnohými mesiacmi po týždňoch prosieb. Došlo jej, že najlepšie je zostať úplne ticho, kým sa vyzúri, a dúfať, že sa unaví alebo odpadne, skôr ako sa mu podarí vyraziť dvere. A tak len stojí v tej malej tmavej miestnosti chrbtom k stene